

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Symma Practica Theologiae Mysticae

Gelen, Victor

Coloniae Agrippinae, 1652

Articulus Primus. Ad modum operandi supernaturaliter neminem
peruenire, nisi in speciali gratia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9766

- VII. In explicandis operationibus supernaturalibus, terminis egeitatis, ipsitatis identitatis, & similibus sobrie vtendum esse.
- VIII. Perfectionem mysticam non consistere in eo, ut quis maneat in summo se-mel adepto, supremi status; sed ut in Nunc operationis, perfectius adha-reat Deo.
- IX. Quamdiu probabiliter duret unus status supernaturalis secundum uni-formem vt plurimum modum operandi.
- X. Status modi operandi supernaturaliter, accommodato, & sibi proprio ordi-ne, absoluuntur ad suum summum fruitione centrali spiritus proprij, & spiritus diuini & contra.
- XI. Quilibet status supernaturalis est ordinata, & proxima dispositio, ad sub-sequentem magis in charitate radicandum.
- XII. An mysticus in perfectis statibus molestetur passionibus inordinatis.
- XIII. Utilitatem mysticæ vita in eo consistere, ut pia anima paulatim appropria-quet ad felicitatem status innocentiae, quantum ad subordinationem pas-sionum, puritatem intellectus, & rectitudinem voluntatis, in ordine ad dilectionem Dei.

ARTICVLVS PRIMVS.

Ad modum operandi supernaturaliter neminem peruenire, nisi ex speciali gratia.

AD faciliorem intellectum eorum, quæ modo dicuntur, obseruan-dum est, nos hoc loco nō loqui de gratiâ sanctificante; quæ in hac vita homi-ni dat ius, ad vitam æternam; siue de dono gratiæ gratum facientis, pro vt in [hoc dono] a Spiritu sanctus habetur, & inhabitat hominem] in gratia enim mystica modi supernaturaliter operan-di, hanc gratiam sanctificantem, fide non facta, & spe firma presupponimus; in charitate radicati, & fundati, per bona opera, quæ testimonium nobis dant, quod simus filii adoptionis, & hæredes regni Dei: sed loquimur de speciali gra-

tia amicitiæ, & familiaritatis diuinæ, pro vt per b dona intellectus aut sapientiæ, (secundum quod sunt effectus charita-tis,) spiritus humanus, cum spiritu diuino, in hac vita vnitur, modo Angelico, id est, absque discursu, & phantasmate; idque facilimè, & perseveranter, iuxta conditionem habitus supernaturalis.

Ad eiusmodi ergo gratiæ vnionem, [nemo pertingit, nisi c acceperit per reuelationem, vel experientiam; vel qui ad hoc prædestinatus est, vt experimen-to cognoscat.] Hoc enim est [mysti-cum, d & secretissimum, quod nemo nouit, nisi qui accipit; nec accipit, nisi qui desiderat: nec desiderat, nisi quem ignis Spiritus sancti medullitus in-flammat, à Christo in terram missus. & ideo dicit Apostolus, hanc mysticam sapien-

a S. Thom. 2. p. q. 43. a. 3. c. b Hic a. 2. c S. Aug. & Haymo, apud S. Bonau. s Itin. atern. dis. 5.
d S. Bonau. Itin. ment. c. 7 & Harph. l. 1. p. 2. c. 4. 5.

sapientiam, esse per Spiritum Sanctum reuelatam. quoniam igitur ad hoc nihil potest natura, modicum potest industria, parum dandum est inquisitioni, & multum vunctioni: parum dandum est linguae, & plurimum internæ lœtitiae: parum dandum est verbo, & scripto, & totum Dei dono: scilicet Spiritui Sancto: parum aut nihil dandum est creaturæ, & totum creatrici essentia, Patri, & Filio, & Spiritui Sancto.] & sic verè [dicimus, & quod Magisterium Theologæ mysticæ, & orationis Ecstaticæ, seu perfectæ Iesu Christus sibi soli, suæque voluntati retinuit.] [vt enim b' Bono vniuersali, quod omnium singulorum rationem comprehendit, aliquis delectetur, ad hoc solus Deus mouet.] & ideo [sicut clavis non tendit sursum, nisi per motorem; aut ferrum, nisi per magnetem; sic nec anima, sine gratia.] hinc etiam illa amoris cantica, d'sola vactio docet, addiscit experientia, experti cognoscunt, inexperti inardescunt.] ea propter seuerè huius ad supernaturalem vunionem, gratiæ necessitatem, Candens e' noster inculcat; ed' quod passiuia sit, & non actiuia, omnemque intellectum superans, nec in humanis actibus sita.] [ad contemplationem enim, quæ nos in puritate supra omnem intellectum constitutæ: neque scientia, f' neque subtilitate, neque vlla exercitatione perstringi potest: sed quem

Deus, suo secum in spiritu vnire, & se ipso illustrare dignatur, is videlicet hoc pacto, contemplari Deum potest, non aliis quisquam.] sensum enim tuum quis sciet Domine, g' nisi tu deris Sapientiam, & miseris Spiritum Sanctum tuum de altissimis.

[Multi h' ergo tota vita sua ad hoc tendunt; (scil. supremum exercitium mysticum) sed nunquam pertendunt; quibus tamen si piè, & perseveranter conati sunt, statim vt de corpore ex-eunt, redditur quod in hac vita dispensatoriæ est negatum; illuc perducente eos sola gratia, quo prius tendebant ipsi cum gratia.] Sunt porro hæc accipienda, quantum ad acquisitionem gratiæ; vt scilicet sicut nemo suis viribus assequitur gratiam gratum facientem; ita etiam nec gratiam mysticam, quererum diuinarum fruitionibus modo ordinario, seu naturali, per discursum, & phantasmata intendit; multoque minus illud charitatis, sapientiæ donum; quo supernaturali, seu Angelico modo, absque discursu, & conuersione ad phantasmata, ac etiam ex habitu, Diuinæ naturæ consortium, vsque ad eò facilitet, vt eo, tanquam alijs primis principijs, & à natura inditis, perfruatur. [rari autem & pauci sunt, qui ad hunc vunionis statum pertingunt. vel i' quia nolunt, vel quia nequeunt.] [neque enim si quis videtur, aliquando hanc vunionem habere, continuò cre-

Nn dat

a Gerson prefat. Theol. Praef. & Blof spec spir. c. xx. b S Thom. i. p. q. 105. a. 4. c. c Harph. l. 1 p. 2. c. 36. d S Bern. apud Harph. l. 3. p. 5. c. 38. e 3 p. c. 2. 3. f Rosbroch. spirit. Nupt. l. 3. c. 1. g Sap. 9. h S. Bern. de Circ. ser. 3. i Richard. de prop. ad Const. c. 76. & Rosbroch. lib. Apol. c. 7.

dat sibi eam a necesse esse: maximè si nouitius est, nec (debitos) secundit gra-
dus. pius enim Dominus noster Iesus
Christus, pusillos corde blanditijs talibus solet allicere. sed nouerint qui hu-
ijsmodi sunt, gratiam hanc prestatam
sibi esse non datam] vel etiam [quod
non pateat aditus plerisq; ad diuinam
& occulam diuinatum mentium veri-
tatem.] [multi tamen sunt & qui habet
charitatem in habitu, sicut pueri noui-
ter baptizati; multi qui in actu possi-
dent, & exercent dum merentur; sed
paucissimorum est sentire distincte ne-
xum istum, mansionem istam, vocem
istam; propter occasiones curarum
in memoria, phantasmorum in intelli-
gentia, & concupiscentiarum (quam-
uis minimè criminalium) in volitu
vel affectu.] vnde in exercitio actus,
[non omnes d'servi Dei in hoc seculo,
ita rapiuntur supra seipso, non omnes
ita pertingunt ad occultum, simplicem,
nudumque, & Deiformem animæ fundum,
non omnes admittuntur ad my-
sticam illam, præcelsamque cum Deo
unionem, ad quam nullus proprio co-
nat, aut labore peruenire potest, nisi
speciali gratia Dei adiuetur.]

[Paucissimos e autem ad ultimos, &
perfectissimos status peruenire] intelli-
gendum est respectu multitudinis eo-
rum, qui in inferioribus sua exerce-
ntes, pro mensura donationis Christi, sa-
tisfaciunt. at sentire, quod Suaresius

dicit, finimurum beneficium contem-
plationis puræ, à Deo rarissime conce-
di, & non nisi ob singulare privilegium,
aut magnam utilitatem publicam;] hoc
ipsum ab integra notitia praxis deuia-
re est: vnde etiam eidem à Sandæo, tan-
quam qui hoc dicat, & non g prober,
recte obijcitur. quotidiana enim praxi
constat, plures inter eos, apud quos su-
per omnia studium contemplationis
viget, ad summa mysticorum elevari,
sublimius quam quisquam non exper-
tus, cuiuscunque tandem scientia, &
ingenij profunditate sublimis, intelli-
gere possit.

Ex pientioribus ergò nemo contri-
stetur, licet in hac vita vñionis supre-
mæ modum, & pro ut supernaturali o-
peratione confert usum, & quotidiani-
um exercitium, amicitia diuinæ, non
assequatur. sicut nec [perfectio h' chari-
titatis, quæ est possibilis in via, non est
communis omnibus habentibus cha-
ritatem.] [magnum enim est, ô anima,
quod denderas, inestimabile donum
est, quod exoptas. vnde (vt æstimo) hu-
mano studio non potest obtineri hu-
mano merito vix potest promereri, sed
à Deo humilibus precibus, & à dignè
depositis, ex sola diuinæ pietatis con-
descendē, ia, vix potest impetrari.] iam
verò, sicut ex dictis constat, neminem
nisi ex speciali gratia, ad modum su-
pernaturalem peruenire: sic modo
considerandum venit, quod linea cha-
ritatis

a S. Bern. serm. 3. de Circum. b S. Dion. de Cœl Hier. c. 2. c Gérjon. Tract super Magnif.
d Bl. s. spec. spirit. c. 11. e Less. de sum. Bon. l. 2. c. 1. f Tom. 2. de Relig. l. 2. c. 14. g Sand. Theol.
Myst. pag. 201. h S. Thom. 22. q. 24 a. 8. c. i. S. Bonav. in solit. c. 2.

ritatis perfectè intensa, ad puras operatiōes facilitandas, donis supernatura-
libus, ornetur.

*Modus operandi supernaturaliter, profluit
ex donis intellectus, & sapientie; secun-
dum quod sunt effectus habitus cha-
ritatis singularis amicitiae.*

ARTICULUS SECUNDVS.

*E*x diuinis cum constet, præter gra-
tiam sanctificantem, necessariam
esse aliam & gratiam ad modum ope-
randi supernaturaliter; iam videndum
est, ex quibus gratiæ donis, tam super-
eminens operandi modus, profluat. li-
cet enim [gratia b iustificans ita transi-
ret naturam diuinam; eamque nobis
præsentem, & inhàbitantem faceret, vt
etiamsi ipsa non esset immensa, & vbi-
que; tamen eam nobis intimè præsen-
tem constitueret; cum vno Dei que sit
per gratiam, non sit solum vno per a-
morem, & affectum, (vt quidam ima-
ginantur) sed sit vno per naturæ com-
municationem, & inhabitationem Spi-
ritus S.) oportet tamen inesse homini
perfectiones altiores, secundum quas
sit dispositus, vt diuinitus moueatur.
Perfectiones porrò istæ, nominantur
Dona, non solum quia infunduntur à
Deo; sed quia secundum ea, homo dis-
ponitur, vt efficiatur promptè mobi-
lis, ab inspiratione diuina; vt perficiatur
ad altiores actus, quam sint actus virtu-
tum, vnde & amor ardentissimus, & Se-
raphicus, ardentissimè fertur in Deum:

quamuis [ex parte animæ concurrat
multitudo c habituum, & influentia-
rum:] quæ omnia tanquam virtus dvi-
niuocā replent, & restituunt, & conne-
ctunt ad congregantis Patris Deita-
tem, & Deificam simplicitatem.] [in
vna enim eademque potentia possunt
esse plures habitus, non tamen ex plu-
ribus habitibus vnuus constituitur:
cum habitus sit vna simplex qualitas:
licet enim ad multa se extendat; id ta-
men non sit nisi in ordine ad vnum, &
quo habet unitatem.] & certè si [ipso
Angeli habent habitus intellectus &
voluntatis, quibus benè disponuntur
ad attingendum ipsum Deum:] quan-
tò magis homo indiget [donis, g quæ
sunt habitus hominem perficientes ad
hoc, ut instinctum, & motionem Spi-
ritus Sancti promptè sequatur.] eis-
que cù qualitatibus bene-affidenti-
bus, vtatur cum voluerit. [quoniam
ergò omnes virtutes h Theologicæ,
(quia per eas homo Spiritui Sancto
mouenti unitur) omnibus donis præ-
ferendè sint; alijs tamen quibuscunque
virtutibus dona, (quia vires animæ in
comparatione ad Spiritum Sanctum
mouentem perficiunt) sunt potiora,]
& ad unitatis diuinæ supremos modos,
requisita.

*Et [quia homo i suo naturali lumi-
ne, ad quædam intelligenda penetrare
non potest; ad ea cognoscenda, opus
illi fuit aliquo supernaturali lumine.
quod donum homini datum, donum*

N n 2 intel-

a Hic a. i. b Vt Leff l. 2. de sum. Bon. c. 1. ex Suar. l. 12. de Trin. c. 5. Item Thom. à Iesu l. 4. de
orat. Dim. c. 4. c S. Thom. 22. q. 8. a. 4. c. d Gers. in Cant. conf. 3. c. 1. 2. q. 54. a. 1. c. f. 1. 2. q. 50.
a. 6. c. g. 1. 2. q. 49. a. 3. c. h. 1. 2. q. 68. a. 8. c. i. 2. 2. q. 8. a. 1. c.